

Voorwoord

Die donderdag 13 juli luisterde ik als dertienjarige jongeling met ingehouden adem naar de radioreportage van de dertiende etappe in de Ronde van Frankrijk 1967. De Britse renner Tom Simpson zwalpte de Mont Ventoux op tot hij, op anderhalve kilometer van de top, viel. Omstaanders hesen hem opnieuw in het zadel, maar nauwelijks tien meter verder zeeg hij definitief neer. De heldhaftigheid, het heroïsche, bleef altijd in mijn herinnering. Het drama dat zich die dag afspeelde, ontging mij toen.

Nog geen tien jaar later, in de zomer van 1975, kon ik niet weerstaan aan de lokroep van die mythische reus in de Provence. Met de fiets reed ik vanuit Carpentras Bédoin binnen, langsheen het rondpunt met de fontein, gelegen boven de rivier Mède, door de met verkoelende platanen omzoomde avenue Barral des Baux. Links passeerde ik het terras van café L'Observatoire. Wat verderop rechts, aan de Place de la République, café Le Relais. Lichtjes bergopwaarts ging het vanaf nu, links achter mij latend rue Portail Olivier en rue du Marché aux Raisins. Die steegjes leiden naar de oude dorpskern hogerop, met de kerk als blikvanger in de wijde omgeving. Een voor een zoog ik die beelden op, die in mij versmolten tot dat typisch mediterrane gevoel dat ik steeds heb gekoesterd.

Mijn doel was Malaucène, een kleine veertien kilometer ver-

derop, om van daar, zo werd alom beweerd, de makkelijkere noordkant van de legendarische berg te beklimmen. Aan de Fontaine de Bédoin op het rondpunt liet ik rechts de route du Mont Ventoux liggen en trapte rechtdoor naar Malaucène. Genietend van het zicht op de rotsen van rood oker, de donzige kurkeiken en de kersenboomgaarden kreeg ik als aanloop de klim naar de col de la Madeleine voor de voeten geschoven, waarna ik snel Malaucène indook om dan halverwege rechtsaf te slaan om eindelijk een droom na te jagen.

Onder een loden namiddagzon klom ik gestaag, hoewel ik geen enkele ervaring ter zake kon voorleggen. Maar een eind voorbij Chalet Liotard moest ik voet aan de grond zetten, niet zozeer van uitputting, dan wel van opperste verbazing. Voor mij doemde een nooit geziene rotswand op, gehuld in de schaduw en zigzaggend doorsneden door een steile weg die zich naar de top met de grote zendmast wrong. Adembenemend en angstaanjagend tegelijk, temeer er in mijn buurt niemand te bespeuren viel. Ik zette door, voorbij het bolvormig weerstation, tot ik de top bereikte, waar de koude wind en vooral de stilte, in die tijd nog, mij overviel. Het was mijn eerste beklimming van een bergcol.

In de zomer van 2005 - de kinderen waren het huis uit - keerden mijn echtgenote Maria De Kegel en ik terug naar de Provence, met de zuiderse zon aan een helblauwe hemel, de met zonnebloemen bezaaide velden en het oorverdovend getjirp van kreken. In een gids ontdekten we Chambres d'Hôtes de Currier, op de chemin des Colombets in Bédoin. De weg er naartoe bleek niet zo vanzelfsprekend. Telefonisch riepen we de hulp in